

O veste

A sosit

Din ținutul Pastel

Cum că un gândăcel

Pe nume Dormel

Casc-o gură de poți

Să te uiți drept în el.

Vestea nu pare-a fi

Importantă, nici nouă.

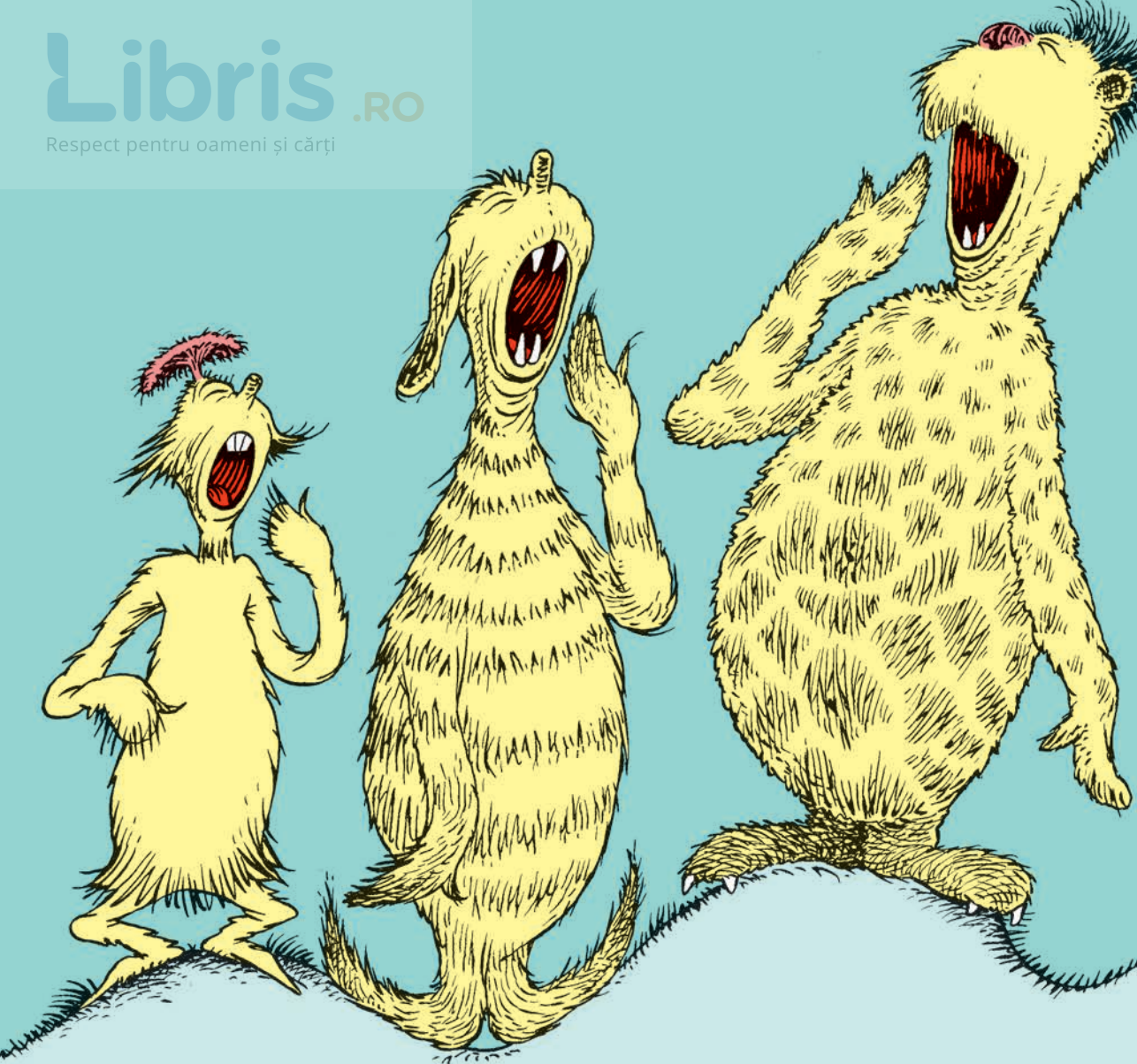
Dar *este* – că de-aia

V-am spus-o și vouă.



Căscatul se ia. Precum tusea, vezi bine.
Dacă tu caști o dată, cască toți după tine.
Cică și prietenii lui Dormel fac toți la fel:
Casc-o gură de te poți uita-*n ei* ca și în el.





Chiar ACUM, sub șapte nasuri,
Ce-n frâu nu pot să le țină,
Înfloresc șapte căscaturi
Ca rozele în grădină.





Acel pui de căscat merge tot mai departe,
 Plutind, cum aflăm din recente rapoarte,
 Peste câmp, printr-al nopții văzduh somnoros,
 Cât e țara de-ntinsă, în sus și în jos.
 Iar oamenii-ncep, rând pe rând, să își spună:
 „Am avut o zi grea. Dar de-acum... noapte bună!“